

КАЗ БУКИ ВЕДИ

Никой не е в състояние да удържи силата на една идея, чието време е дошло! ...

ГОДИНА 12, БРОЙ 51, УЧИЛИЩЕН ВЕСТНИК НА СУ "Иван Вазов" гр. Плевен

март 2022

Трета награда в Национален конкурс за журналистика „Стоян Михайловски” – 2013 г.

Първа награда в Национален конкурс за журналистика „Стоян Михайловски” – 2014 г.

Първа награда в Национален конкурс за журналистика „Григор Попов” – 2016 г., 2017 г., 2018 г., 2020 г.

Специалната награда в Национален конкурс за журналистика „Григор Попов” – 2019 г.

Първа награда в Национален конкурс за журналистика „Гео Милев” – 2019 г.

Специалната награда на журито за журналистически екип от Национален конкурс „Григор Попов” – 2020 г.

Втора награда в Национален конкурс за журналистика „Гео Милев” – 2021 г.

Специалната награда в Национален конкурс за журналистика „Григор Попов” – 2021 г.

Цена 1 лев

Цветя за героите, цветя за мама!

Патриотично

✓ Честит Национален празник! – стр. 4

✓ Какво празнуваме на 3 март? Говорим за „подарената свобода”, за митовите и комплексите, които се оглеждат в националния празник, и търсим по-значими дати, на които да славим волята си и да се гордеем като нация – стр. 4

✓ Актьорът Веселин Плачков ни разказа за ролята си на Апостола – стр. 2

Кристина Станева 10в

И нашите учители са били ученици, и то във „Вазов”

Какво е чувството „от другата страна” и за какво мечтае един млад преподавател, четете на стр. 5

Чао, чао, първи срок!

Научете кои са топ отличниците в края на срока – стр. 3

Спортните успехи на нашите ученици – стр. 7

Ябълката на раздора: нужна ли е празнична заря? – стр. 10

Ръководството на СУ „Иван Вазов” кани на среща родители на бъдещи първокласници, петокласници и осмюкласници. От стр. 12 може да научите и повече за приема след седми клас

Бяло и червено

✓ Традицията среща кича – стр. 8

✓ Очи в очи: малчуганите за Баба Марта – стр. 9

И още:

✓ Идвай, пролет! – стр. 7

✓ Българските филми, за които нямаме търпение – стр. 10

✓ Абсурдни хакове, които (може) да улеснят живота ни – стр. 11

✓ Смях в класната стая – стр. 11

✓ Хороскоп за април – стр. 11

Шампионско посещение

Диамантеното момиче Мадлен Радуканова избра Плевен и нашето училище, за да открие своята инициатива „Година на благодарността”. Олимпийската шампионка от Токио се е посветила на каузата да подкрепя и насърчава млади спортни надежди от различни кътчета на страната. Тя и баща ѝ – треньорът Милен Радуканов, прекрачиха прага на СУ „Иван Вазов”. Изявенияте спортисти бяха посрещнати подобаващо и присъстваха в час по физическо възпитание. Нашите неуморни журналисти се срещнаха с тях и успяха да им зададат своите въпроси. Интервютата с тях – стр. 6.

Видяно и чуто – стр. 3

Патриотично

Откровено

Веселин Плачков: Ние сме наследници на Левски и наш дълг е да се държим достойно

Веселин Плачков е роден на 23.06.1980 г. в гр. Плевен. Завършва средното си образование в СОУ „Димчо Дебелянов“ - Беле. През 2003 г. завършва НАТФИЗ „Кръстьо Сарафов“ в класа на проф. Димитрина Гюрова. След академията започва да работи в Драматично-куклен театър „Иван Радоев“ - Плевен. Интересът ни към него е продиктуван от ролята му на Левски.

- Върху какво работите в момента?

- В момента с моята жена Мариана Попова подготвяме спектакъл, който е много красив, много трудно реализуем, с много песни, ще трябва и да пея. Отделно подготвяме и един моноспектакъл, уча се и да пея, защото това ще ми трябва за моноспектакъла. Имам и още няколко чисто телевизионни задължения.

- Нека поговорим за Вашата кариера. Кое е по-трудно – да се прави театър или кино?

- И двете са еднакво трудни. И театърът, и киното имат своите специфики. За една театрална пиеса понякога репетираш много, много време. След което се качваш на сцената и всяка вечер тази пиеса я изграждаш от начало до край. Изживяваш всичко и там, на сцената, нямаш втори дубъл, там се случва всичко – тук и сега пред публиката, заедно с публиката. Трябва да я накараш да повярва в приказката и в това, че ти не си Веселин Плачков, а си някой друг, и че не е сцена, а например може да е планина, река, град и публиката трябва да повярва. Това се случва, когато си на сцена. А когато е кино, да, имаш право на втори дубъл, но там всичко е много близко. Камерата понякога снима окото ти, на голям екран е между 4-5 метра. Всеки един фалш си личи и е много различно, и едното, и другото. За телевизия снимат много бързо, понякога трябва да научиш текста „от днес за вчера“, както се казва. След малко трябва да го изиграеш, има срокове, нямаш право на много дубли, въобще спецификата е различна. Истината е, че след един снимачен ден или след едно представление много често ние, актьорите, излизаме изцедени, скапани, неможещи дори да говорим от умора и не толкова физическа, колкото психическа. Концентрацията те изцежда, така че всичко е специфично, но е еднакво

трудно.

- Колко години сте актьор и какви роли сте изиграли до момента?

- Актьор професионално съм от 20 години. Завърших НАТФИЗ, всъщност за пръв като актьор се качих на сцена през 1996 г. в училищни пиеси. Като самодееен актьор в театъра бях малък, в Беле, където съм израснал, също играехме различни пиеси. И ако го броим и това време, са около 26 години. За четвърт век съм изиграл много роли, имало е сезони в театъра, един сезон е от септември до юни месец, имал съм по 5-6 премиери само в театъра, отделно странични занимания в други театри, можеш да стигнеш до 10 пиеси на година. Така че за това време съм изиграл много различни образи, ще ми отнеме адски много време да ги изброя, а и да си ги спомня. То няма и много смисъл - какво да си ги спомням, те са били там, някога. Това му е лошото на театъра, че го изиграваш и тази вечер се ражда, и тази вечер умира и каквото ти остане в душата, и в душата на публиката – това е! И да, много са!

- Коя е най-запомнящата се за Вас роля?

- В театъра имам много роли – една от любимите ми, която ми беше много трудна, е на Хелкион – това е шутът на Калигула в пиесата „Калигула“ на Албер Камю, това наистина беше сложен образ, за който се подготвах дълго време. Ходих на балет, на оперно пеене – тъй като трябваше да ходя с една много странна пластика на един гърбушко. И в същото време, както си сгънат, трябва да имаш страхотен глас, за да говориш ясно, отчетливо, красиво – както трябва да се говори по принцип – а още повече когато си шут. На шута казват още палячо и мислят, че е обидна дума, но не знаят, че всъщност е едно от най-трудните изкуства. Шутът

трябва да бъде остроумен, с много голяма еквилибристика в гласа, в начина на изказване на мисли. Той трябва да бъде добър актьор, добър жонгльор, добър акробат и всичко, което може да бъде едно човешко същество. Така че шут и палячо не са обидни думи! Шутът всъщност е иронизирал и е бил нещо като съветник на императорите, на владетелите в миналото. Та това ми е една от любимите театрални роли. А от киното ясно е, че Васил Левски. Да изиграя тази роля, беше чест за мен, както и Течо в „Дамасцена“. Има и други филми, в които не се гордея, че съм участвал, даже малко ме е срам, но това са всъщност нещата, на които мога да сложа акценти.

- В Плевен Васил Левски е създавал първия си комитет, а Вие сте актьорът, изиграл неговия образ. Какво е чувството да влезете в образа на такъв велик българин?

- Чувството да влезеш в образа на Васил Левски е чувство на чест, чувство на дълг, чувство на отговорност. Чувство дори на такава премерена и осъзната гордост, че тъкмо ти си избран да бъдеш този герой. Лек уплах има в началото и въобще през цялото време, дали ще отговориш на своите очаквания за представата си за Васил Левски. След което, като минеш през всички слова, които е казал, всички мисли, които са били в главата му, всички тежки моменти, които е имал, остава в теб едно чувство – като барометър, дали аз, като човек, съм достоен да бъда наследник на Левски. Защото ние всички сме наследници на Левски, на Ботев, на нашите велики българи – тази кръв тече във вените ни. И това е чувството! Какъвто е мащабът на Левски – такава е и чувството и то те смазва, защото там един човек прави свръхчовешки неща!

- Гордост ли е за Вас, че голяма част от почитателите Ви Ви свързват с образа на Левски?

- Да, но в същото време е и малко досадно, защото аз не съм Васил Левски, аз съм Веселин Плачков и по никакъв начин не трябва да бъда възприеман като Васил Левски. Васил Левски е Васил Левски! И филмът, който заснехме, и спектакълът, който сме направили с Христо Мутафчиев, всъщност са поклон към Левски. Това е нашият поклон към него! Ако бях художник, щях да нарисувам картина на Левски – с образа на Левски, но аз не съм Васил Левски. Ние всички сме само негови наследници и наш дълг и отговорност е да се държим достойно!

- За ролята на Апостола беше ли нужно да направите промени с външния си вид и трудно ли беше това?

- Не, за ролята на Дякона промените не бяха кой знае колко драстични. Много момчета в България носят чертите на Дякона, това не е основното и това не е най-важното. Просто трябваше да ме приведат във вид, който подхожда на онова време, защото нашата пред-

става е, че Васил Левски е ходил гладко сресан с подстригани мустачки, бяла ризка – не смятам, че отговаря на истината. Нали ви е ясно, че Васил Левски е прекосявал в студа, гонен от всички в турската империя, той е прекосявал планини, реки – не мисля, че този човек е имал време да си глади ризката, да си сресва косата, да си подстригва мустака и да позира. Просто има един-два портрета, които са леко идеализирани, така че да – това ми беше промяната във външния вид.

- Какво мислите днес за първата си роля, с която станяхте прочут?

- Аз съм само благодарен на съдбата, че ми даде възможност да се появя във филм за Левски, да изиграя самия Левски. Просто благодарност, чест, дълг и отговорност. Това е!

- В „Пътят на честта“ изиграхте контрастна роля на Левски. Влязохте в ролята на Киро Християнина – влиятелна фигура от подземния свят. Как успява един актьор да влиза в различни роли и какво му коства това?

- За Киро Християнина и друг тип роли не е толкова страшно, все пак ние сме актьори и влизаме в различни образи, които понякога не ни правят горди от това, което правим на екран, и не се сещаме с добро чувство за тези образи, които изиграваме по този начин. Не смятам, че трябва да даваме акцент на образа на Киро Християнина – това не е хубав образ!

- Гледахме Ви в „Черешката на тортата“. Вие ли готвите въщи?

- Да, понякога участваме и в такива телевизионни формати. И не – не готвя или поне много рядко готвя въщи. Повече готви Марианка, а много често, когато сме в работен режим, трудно се прибираме въщи и се храним по

различни места. Но често нямаме време да готвим, защото работата ни налага да спим по хотели, където ни готвят други хора.

- В реалния живот разбирате ли кой играе роля и кой е искрен?

- В реалния живот много често се лъжем кой играе роля и кой е искрен. Всъщност то е усещане на човек, не на професионалист. Много често творците се лъжат, защото хора като мен вярват в доброто и аз трудно приемам и искам да повярвам, че има толкова много искрена лошотия. Много ми е лесно и приятно да си говоря с деца, защото децата са откровени и честни, те, като не те харесват, ти го казват, като те харесват, ти показват, че те харесват. Когато не те харесват и поговорят с теб, изведнъж разбират, че няма защо да не те харесват и са откровени в това. Много приятно, много възприемчиви са децата, докато възрастните много често сами си усложняват живота и се държат по начин, по който няма смисъл да се държат.

- Благодаря Ви сърдечно, че обърнахте специално внимание на нашия вестник. Какъв съвет бихте дали на децата? Какво бихте пожелали на нашите читатели?

- На вашите читатели бих пожелал здраве и живот, за да се радват на всичко красиво, което е създадено и което могат да създадат. Да вярват на учителите си, да вярват на родителите си, да се учат. Много да се учат! Да научат всичко, да четат книги – там светът е пълен и кара мозъка им да мисли по различен начин. Това ще ги изгради като личности и ще им е много интересен животът. Обещавам им го! Ако знаят и могат, ще имат много интересен живот! Да вярват в изкуството – в истинското изкуство. Не в телевизията, не в интернет глупостите!

Яна Янева 76

Марина Петкова 7а

Дарителска кампания „Всяка книга открива читател“

Училището ни се радва на чудесен и модерен кът за четене, разположен във фойето на втория етаж. Приканваме ви да допринесете за неговото разрастване, като дарите стари или нови книги – художествени или научнопопулярни, към които с интерес да посягат нашите малки читатели. За да станете дарител, обърнете се за съдействие към вашия класен ръководител.

Благодарим предварително за отзивчивостта и помнете:
„Четящият човек е красив.“!

Видяно и чуто

Слънчевата система в клас

Учениците от 4б клас получиха задача да изработят 3D проект на тема „Слънчевата система“. Използвайки различни материали – картон, пластилин, стиропор, клечки за зъби, хартия и др., децата сътвориха чудесни макети.

За мъдростта на приказките онлайн

В първия месец от годината учениците от 2в клас участваха в януарското издание на читателския клуб „Чети с мен в Игротеката“, организирано от Детския отдел на РБ „Христо

Смирненски“. Мотото бе „Мъдростта на българската народна приказка“ и по време на онлайн занятието второкласниците четяха и слушаха народни приказки, съставяха мъдрости и поговорки, отговаряха на въпроси и рисуваха.

Вдъхновени от Ран Босилек

В приказния свят на Ран Босилек се потопиха учениците от 2а, 2б и 2г клас. Насърчавани от своите класни ръководители, през месец януари малчуганите взеха дейно участие в инициатива по повод 135-ата годишнина от рождението на любимия на поколения творец. Децата се запознаха с живота и делото на детския писател и прочетоха някои от най-популярните му

приказки. Те рецитираха стихотворения и участваха в драматизации по откъси от негови приказки. Учениците впечатлиха библиотекарите на РБ „Христо Смирненски“ и станаха редовни читатели на училищната библиотека.

Зрънце любов

Водени от знанието, направлявани от любовта към природата, учениците от 1д клас

изработиха хранилки за птици от различни материали. С помощта на своите родители децата ги закачиха на подходящи места.

Идеята да са полезни на пернатите животни, се ражда след учебен час по родинознание. Научили повече за трудното оцеляване

на птиците през зимата, учениците решили да помогнат на врабчетата, гугутките и синигерите да преживеят по-лесно студената зима.

За да научавате всички новости в нашето училище, посещавайте редовно сайта: <https://www.suivanvazov.com/>

В@з Буки Веди

Шест +

Топ 3

Първият срок е зад гърба ни

Преполовихме учебната година, редувайки онлайн с присъствено обучение и ето че дойде моментът да обобщим постигнатите резултати в края на първия учебен срок.

V-VII клас

В топ 3 сред по-малките попадат три класа отличници. Третата позиция е за Vб клас. Те могат да се похвалят с успех от 5,60. На позиция пред тях с 5,66 са Va клас. **Първото място е за VIIа клас с успех 5,67.** Любопитно е, че за трета поредна година никой не може да ги измести от върха и те отново оглавяват нашата класация.

VIII-XII клас

При по-големите също има отлични резултати. Третото място е за IXв клас, техният резултат е 5,48. Втората позиция е за XIIв със среден успех 5,54. **VIIIв клас покорява първото място, завършвайки срока с 5,62.**

Потърсихме и кои паралелки в училище са събрали най-много похвали. С цели 229 са Vб клас, следва ги Iв с 235, а Va са недосегаеми – на тяхната сметка са натрупани 376 положителни отзива.

Поздравяваме всички!

Не забравяйте – това са временни резултати. Крайното класиране зависи от всички вас. Може скоро точно ти, който четеш това, да допринесеш за преобръщането на резултата!

В@з Буки Веди

Патриотично

Честит ви 3 март!

3 март е националният празник на България. На този ден отбелязваме Освобождението от османско господство. Тогава е подписан Санстефанският мирен договор и с него е сложен край на Руско-турската война, както и началото на Третата българска държава.

Вероятно това би ви казал всеки българин, когато го попитате какво празнуваме на 3 март. Тази дата е избрана през 1991 година от Великото народно събрание за национален празник. Винаги съм приемала това за правилно, тя отбелязва началото на новата ни история, на новата българска държава, поне така ни учеха в училище. И никога не бих се замислила, докато не беше повдигнат въпросът защо е избрана тази дата. Нека ви дам малко исторически контекст. Още преди Русия да започне

че трябва да забравим напълно робската действителност, тя е част от историята ни и от нас самите. Но не трябва да се захващаме за нея, трябва да я пуснем, да сме щастливи, че вече сме свободни. Преминали сме през толкова много още прекеждия като народ – националните катастрофи, ако щете дори комунистическия режим, те всички са част от нас, но това не значи, че трябва да се вглъбяваме в тях. Заради това и днес сме толкова враждебно настроени срещу турския народ. Защо? Нима те извършват зверщини с нас на площада? Нима колят и бесят наред? Нима трябва да ги мразим за това, което предците им са извършвали векове, преди те да се родят? Няма никакъв смисъл в това! Но на това сме научени от малки, на това учим и децата си, отбелязвайки датата като национален празник. Днешните турци не приличат на тогавашните страшни османци, така както ние днес не приличаме на онези роби. Нека не живеем в миналото!

А всъщност каква свобода празнуваме? Свобода, която друг ни е извоювал! На всички ни е ясно, че ако не беше Русия, ние не бихме се освободили. Да, ние също сме дали своите жертви в тази война, но тя е Руско-турска, а не Българо-турска. Отбелязвайки този празник, сякаш си приписваме чужди заслуги, показваме, че не бихме се справили сами, че някой трябва да ни помага и да ни води. Понимаете? Трябва да сме благодарни на руския народ, но толкова. Защо да ги свързваме с нашия национален празник?

Ще кажете: Вглъбяваш се, защо да не отбелязваме датата, на която е поставено началото на Третата българска държава?! Ще ви кажа – защото това начало идва след 5 века чуждо владичество, което сме отхвърлили само и единствено защото са ни помогнали! Това говори много за народопсихологията ни, за начина, по който гледаме на себе си. Самоопределяме се като бивши „роби“, измъчени и немощни, чието най-голямо постижение е, че някой е дошъл да ги освободи. Ами извинявайте, но аз не мисля, че сме такива! Българският народ е един от най-старите в Европа! Това са не векове – хилядолетия, през които сме успели да запазим идентичността и културата си, да се борим и да устояваме на тежките условия, на които сме били под-

ложени! Имаме толкова много значими събития от историята ни! Затова нека ви предлага достойни дати, на които да отбелязваме националния си празник. Няма да ви връщам още в Средновековието, ще ви говоря за близкото ни минало.

20 април – Избухването на Априлското въстание. Да, то е неуспешно, но е връх на нашата съпротива. Както Вазов казва: „Българският национален дух никога не се е дигал до такава висота и надали ще се дигне друг път...“. Априлското въстание не ни освобождава, но силният отзвук в Западна Европа показва на света, че народът ни е буден и е готов на борба, че сме достатъчно силни да се вдигнем и сами. Ако беше избухнало едновременно във всички краища на страната, надали щеше да бъде неуспешно.

24 май – Ден на светите братя Кирил и Методий, на българската азбука, просвета и култура и на славянската книжовност. Тази дата внушава влиянието и значимостта на писмеността ни. Да не забравяме, че сме дали на света кирилицата, тя се използва днес от много народи в Източна Европа и Азия, дори монголците пишат на кирилица. Ако се замислим, то звучи толкова внушително!

6 септември – Денят на Съединението, което сами си извоюваме. След Берлинския конгрес държавата ни се разделя на различни територии и оттогава народът ни се опитва да постигне идеала на Санстефанска България. То е дело на български бунтовници от БТЦРК, които установяват контрол над Пловдив, без да мислят за последиците и без да ги е страх от Великите сили. Това говори за волята, силното желание и упоритостта на народа да се обединим и да бъдем част от една държава, да постигнем това, което ни е било отнето. Похвално!

И това са само част от великите дати от българската история. Но нейсе!

Хайде, честит ви 3 март!

Зина Махмудова, 12б

Третомартенски разсъждения

Честит празник!

Всяка година на 3 март честваме свободата. Ние наричаме този ден Национален празник, защото българите са положили усилия, показали са смелост, храброст, решителност и саможертва. Заради техния подвиг се наричаме свободни! Честит празник!

Марина Петкова, 7а

Примерът на героите

Трябва да оценяваме свободата си, да знаем колко трудно е била постигната и да се гордеем, че сме българи. Мисля, че тези

Родовата принадлежност като привилегия и отговорност

Минало за бъдещето

Казват, че никой не избира родителите си. И че къде ще се родиш е случайност, която в хода на живота ще поемеш в свои ръце и сам ще избереш какъв да се назоваваш, къде да живееш и на кого да вярваш. Вярно, свободни хора сме – социални, интелигентни и способни. Или поне би трябвало да сме. Може ли обаче всичко да е толкова случайно или съществува невидима нишка, която винаги ни държи към нашето, към нашата същност?!

По-скоро вярвам в истинността на второто твърдение. Все повече се убеждавам, че всеки един е уникален сам по себе си и че в цялата планета не съществува нито един точно като мен или точно като теб. Комбинацията от безброй фактори, ситуации и последствия е неповторима за всеки един от нас. Започва от родовата памет и завършва някъде там, където сме оставили своята запомняща се следа. В това начало, в този първоизточник на силата, се крие всичко – името, родителите, прадедите, родината – това са все орисии, които поставят основите на бъдещото „Аз“. А заветното и всепознато „Гордея се със своя народ!“ не е аксиома, а теорема, която имаме честта и отговорността да доказваме със своите знания и желания.

Принадлежността на един човек към българския народ не идва даром, а се отвоюва с много любов, труд и себеотрицание. Не е достатъчно да изричаме патриотични слова и да обръщаме поглед към миналото само когато наближи голям празник. Именно в миналото се съдържат толкова много събития и случки и се пази споменът за стотици личности. Едва ли би ни стигнал един живот, за да го опознаем пълноценно. Не са само Левски, Ботев и Раковски и Златните векове на Симеон и Иван Александър, макар че и тях днешните „патриоти“ знаят бегло. За силата и потенциала на своя народ човек трябва да се интересува постоянно и да чете още и още. Да търси и да намира отговори както в триумфите, така и в неуспехите на всяка една история, докоснала сърцето. Вдъхновението и личностното усъвършенстване не могат да бъдат заместени от нищо друго.

Божидара Павлова, 10в

Роберта Николова 8в

герои, борили се за свободата и изчезнали без последни думи, не са загубили живота си напразно. Чрез подвига си те ни учат да не губим надеждата, учат ни в тежки моменти да се заслушваме в гласа на надеждата – нежен и в същото време – героичен и смел, учат ни да се борим, да отстояваме – подвига, себе си, свободата, България!

Албена Методиева, 10в

Забравяме и съществуваме

На 3 март изведнъж се появява едно патриотично усещане във

въздуха. Започваме да се бием гордо в гърдите, навсякъде слагаме знамена, пеем песни за родината. Ами през другите 364 дни? Наричаме ли се с гордост българи? Ако дедите ни можеха да ни видят сега, срещу какво биха възтанали? Срещу новия застой! След като вече сме освободени, сякаш няма за какво да копнеем. В съвременното всеки гледа личната изгода и забравя за героите. Забравяме историята и съществуваме тук и сега. Забравяме да сме благодарни...

Ева Иванова, 7б

Рубрика

И нашите учители са били ученици, и то във „Вазов“

Надежда Тевяшова: Винаги една част от мен е искала да се върне тук

Госпожа Надежда Тевяшова е едно от младите попълнения в учителския колектив на нашето училище и е от онези учители, които са прекарвали и ученическите си години тук. Усмивната, отзивчива и отговорна, тя се чувства добре в средата. Слуша поривите на сърцето си и не се колебае да прави промени. Българският език и литературата са нейната сила, но в часовете ѝ спокойно можете да споделите това, което ви вълнува, защото госпожата е убедена, че учениците се нуждаят от внимание и разбиране. Същевременно държи да вижда старанието и желанието за работа. Вярва в красотата на мечтите и в отговорността на решенията и смята, че човек трябва да дава от себе си там, където се чувства най-способен.

- Представете ни се накратко с няколко думи.

- Казвам се Надежда Тевяшова, като доста често фамилията ми бива бъркана, а това е повод за усмивка от моя страна. Баща ми е от руски род и затова нося тази фамилия. Живея в град Плевен, където съм и родена. Висшето си образование завърших във Велико Търново – специалност Българска филология. Със завършването си получих предложение за работа в СУ „Иван Вазов“ и дори за миг не се поколебах дали да го приема.

- Мечтали ли сте си да бъдете учителка?

- Всяко момиченце като малко си е играло на учителка и аз имам ясен спомен за това. В един момент това изчезна от подсъзнанието ми и беше заменено от медицината. Записах се в Медицинския университет, за да се реализирам като медицинска сестра, бях първа по бал. Когато започнах да уча, имахме упражнение, в което трябваше да оправяме леглата и в момента, в който аз трябваше да го изпълня, нещо в мен се пречупи и си казах, че това не е за мен. Това беше нещото, което ме отказа от тази професия. След това отворих сайта на университета и видях, че има свободни места, и веднага се прехвърлих.

- Какви ученически спомени пазите от „Иван Вазов“?

- В първи клас учех във „Вазов“, от втори до пети – в Езиковата гимназия, а от шести до дванадесети отново се върнах тук. Бях една съвсем нормална ученичка, не съм създавала проблеми, не съм имала затруднения с ученето. Пазя наистина хубави спомени от тези години.

- Кои преподаватели най-много са Ви повлияли по време на Вашето обучение?

- Отговорът ми е категоричен – г-жа Галина Генкова. Тя е пример, който винаги ще помня. Беше ни учителка само в 11. и 12. клас, но тези две години се оказаха най-ключовите, защото тя ми повлия в избора на професия. Научи ни на страшно много за малкото време, в което бяхме заедно.

- Как се чувствате като колежка на някои свои учители?

- Странно е, защото на някои от тях говоря на „ти“, а на други – не, защото не мога да си позволя да премина невидимата бариера помежду ни. Всички обаче са много отворени към мен, приемат ме като част от колектива. Първоначално беше наистина странно, защото 4 години минават като миг, изведнъж се озоваваш от другата страна и можеш да видиш работата в детайли. Но се свиква.

- Опишете трудностите, през които сте преминали с учениците си, когато станяхте преподавател.

- Най-голямата трудност беше, че учениците са свикнали да виждат учители на една определена възраст и с определен външен вид. Това е предразсъдък, който се наслаждава в детското съзнание и когато видят млад човек, който прилича на тях, се пла-

шат, не се доверяват и са предубедени. Но когато им покажеш на какво си способен, те променят отношението си.

- Как мотивирате тези млади хора?

- Непрекъснато се опитвам да им показвам, че животът не е само в училище. Училището им дава основата да се справят в живота, но от тях самите зависи всичко – образование, възпитание, както и уменията да се справят, ако те сами не го възприемат, няма кой да им помогне. Затова постоянно им давам съвети, изслушвам проблемите им, помагам им и се вслушвам в тях.

- По какви други начини се опитвате да бъдете в крак с времето и да бъдете до тях, но същевременно да има граница, която те не могат да преминават?

- Всеки път, когато разговаряме, си личи коя роля заема всеки от нас и това се получава съвсем естествено. Понякога бъркат нещата, но винаги се намира баланс. Непрекъснато им казвам, че в училище трябва да има разграничение.

- Кои са съветите, които най-често им давате за живота, и проблемите, за които Ви споделят?

- Казвам им, че винаги трябва да търсят проблема и от двете страни, защото учениците винаги мислят, че са прави и първо обвиняват съученици или учители. Опитвам се да им отворя очите, за да видят, че нещата не са едностранни и трябва да се изслушват. Умението да изслушваш, е много важно и ги уча на това, уча ги да изразяват позицията си и да показват, че са прави, но слушайки другия, независимо дали е прав, или не.

- Коя е любимата Ви книга?

- Не мога да посоча само една сред любимите ми. Най-много ми е повлияла книгата „Майстора и Маргарита“. Освен романи, обичам да чета и поезия, но напоследък не чета толкова, защото съм заета да подготвям темите си за училище. При възможност се връщам към художествената литература, която ми попада.

- Какво Ви вдъхновява и зарежда в учителската професия?

- Това е професия, в която има много предизвикателства и трудности. Зарежда ме, когато вляза и видя тези лица, които тепърва ще прожеждат в живота. Зарежда ме и това, че те са млади и че всички ние можем да им дадем нещо, да им повлияем. Както те вдъхновяват нас, така и ние вдъхновяваме тях.

- Какво точно Ви накара да се върнете в „Иван Вазов“ и да започнете работа точно тук? Какво ни отличава от останалите?

- Аз съм завършила тук и по време на цялото ми обучение в университета винаги нещо ме е теглило в тази посока. Винаги съм се питала дали един ден и аз ще мога да работя тук. Винаги една част от мен е искала да се върне и когато получих възможност, изобщо не се поколебах, в съзнанието ми се повтаряше само „да“. Беше като една сбъдната мечта. На първо място смятам, че училището ни се отличава с базата, с която разполага. Винаги се

стреми да покорява нови върхове, да се доказва, и може да не сме най-добрите, но „по-добри от нас няма“! След това, разбира се, няма как да пропуснем факта, че всеки един учител е отдаден на работата си и я върши качествено.

- Разкажете ни нещо от учителските взаимоотношения, което ние не можем да видим. Какво е настроението в колектива? Чувствате ли се на място?

- Много добре се чувствам в тази среда. Както знаете, имаме хранилища по различните предмети, там се събираме и коментираме училищни въпроси. Това забързано ежедневие носи известна доза адреналин с всичките задачи, които трябва да изпълняваме. Но сред колегите си виждам много хора с широки усмивки, чувам шепи, обсъждаме често темите, които се коментират от цялото общество, включително и от вас. Все пак всички са хора и средата в учителския екип е съвсем нормална и позитивна, но същевременно всички са концентрирани и отдадени на задълженията си.

- Какво бихте казали на дете, което дойде при Вас и Ви сподели, че иска да стане учител?

- Да обмисля много добре идеите си. Човек трябва да преценява силите си и да усети къде може да даде повече и къде иска да даде повече. Учителската професия изисква много търпение, защото не е никак лесно да работиш с деца – това са толкова много различни животи, съзнания, светогледи... Та на едно такова дете бих казала да прецени много добре какво иска и ако тръгне по този път, да бъде наистина отдаден човек, да показва желание и никога, никога да не спира да се развива.

- На всички би било интересно да споделите нещо от класната стая. Какво може да Ви развесели и какво може да Ви ядоса?

- О, много често се смея, защото децата понякога казват такива неща, които изобщо не са свързани с учебния час. Интересуват се от мен, разпитват ме, завързваме разговор и неизбежно се стига до шепи, които развеселяват всички. Забавлявам се и така се чувствам част от тях. Иначе наистина се ядосвам, когато не учат. Винаги ми се иска да видя поне една малка доза старание и когато не я видя, това ме затруднява. Не всеки е роден да бъде отличник и никой не е длъжен да знае всичко, но старанието е наистина важно. Искан ми се да виждам, че на детето не му е безразлично да идва на училище, че не се бори само за да стигне до определената оценка. Държа на това желание за учене.

- Какво не достига на българската образователна система? Какво мислите, че трябва да се промени, за да вървим напред?

- Сравнението с другите страни смятам за малко неуместно, защото нашата образователна система просто е направена така, че ученикът трябва само да възпроизведе нещо. И като ученичка съм забелязала, че от нас се изисква да съдъчем материала, да го възпроизведем по същия начин. Не се

Преживяно

Сбъднат съм

Радвайки се на новото начало и мечтаяйки за нови върхове, винаги е добра идея от време навреме да се обръщаме и назад и да оценяваме всичко онова, което вече сме изживели и е зад гърба ни. Аз например винаги ще се връщам с усмивка към датата 16.12.2021, когато имах възможността и щастието да присъствам на уникалния бенефис-спектакъл

„Сън“ на нашите златни-диамантени момичета от националния отбор по художествена гимнастика. Те са живото доказателство, че не бива да се плашим от новото и неизвестното, а с устрем и решителност да обръщаме всяка нова страница от своя живот.

Именно това направиха те – обяхиха с блясък края на един етап и началото на нов – със сигурност още по-красив и предизвикателен. Част от думите, които написах в онези нощ след върховите емоции от събитието, споделям и сега:

търси дали ние наистина сме го разбрали, дали наистина ни е интересно. И това, че образованието ни цели ученикът да получава някаква оценка, за да премине напред, е много погрешно. Трябва учениците ни да бъдат групирани според интересите си, а учебните предмети да представят материала по-разчупено. Говорейки конкретно за моя предмет, според мен има неща, които са абсолютно излишни. Необходимо е да има повече български автори, които да останат в съзнанието на децата, за сметка на други произведения, които са по-скоро за свободно четене. Нашите ученици не се учат как да се справят с живота и завършвайки 12. клас, тепърва им предстои да направят най-големите избори, за които, за съжаление, в училище не се говори. Има едно напрежение при зрелостниците относно това какво и къде да учат, чувстват се объркани и има толкова много възможности, че ако човек не поеме инициативата сам, от училище е малко трудно да му се подаде ръка. Според мен в училище трябва да има група от хора, която да отговаря за по-нататъшното образование на децата, да ги мотивира. Да идват често хора от различни професии и да показват на учениците истинската страна на всяка една работа. В училище наистина е много хубаво. Това е

„Знаех, че преживяването ще е красиво, но сякаш не осъзнавах пълното значение на думите „екстаз“, „апотеоз“ и „експлозия“, които се редяха в дните преди бенефиса. Е, тази вечер ги осъзнах напълно! Още с първото изпълнение на килима залата се запали. Загоря. Заблещука. Огънчетата, неописуемите светлинни ефекти и не надминатата българска народна музика подчертаха и запечатаха за вечни времена спомена за красотата на гимнастичките, които сложиха край на кариерите си.

Бенефис-спектакълът „Сън“ поднесе

невероятни емоции на всички в залата. До историята на всяка една гимнастичка от уникалните сами по себе си Невяна Владинова, Катрин Тасева, Симона Дянкова, Стефани Кирякова, Лаура Траатс, Мадлен Радуканова, Ерика Зафирова, Теодора Александрова и Елена Бинева. До пресъздадените от тях съчетания, които връщаха спомените за едни още по-незабравими моменти. До традицията. До изкуството. До магията на съня...

Най-искрено желая на всеки човек да намери своята сила, било то в спорт, в друг човек, в гледка или в нещо друго, голямо или малко. Да я усети тази сила. Да я приеме. Да я разшири. Всички имаме нужда от този някой или това нещо, което да ни отвлече от реалността, да ни кара да забравим ежедневните проблеми и да потънем в нашите собствени мисли. В нашия собствен, уникален и магичен СЪН.“

Божидара Павлова 10в

най-леката част от живота. Когато обаче прекрачиш прага и се озovesш в истинския живот, се чувстваш малко объркан. Тук трябва и родителите да изиграят една сериозна роля и в тяхна помощ да е училището, което да показва реалната страна на нещата, а не да ги идеализира или омаловажава.

- А Вие чувствате ли се удовлетворена със своя избор да бъдете учител?

- За момента да. Радвам се, че имам възможността и честта да бъда от екипа на „Иван Вазов“, да виждам как се работи, как всичко се развива. Наистина много се радвам, защото тази професия изисква непрекъснато да се самоусъвършенствам. И да, чувствам се щастлива.

- Какво ще пожелаете на всички ученици?

- Бих им пожелала да са много щастливи, да се борят за щастието си. Да се стремят да показват на какво са способни и да извоюват своето място. Да знаят, че невинаги оценката, невиннаги дипломата са определящи за това какъв човек си. Много по-важно е какви качества притежаваш и как вървиш по своя път на самоусъвършенстване.

- Много Ви благодарим, госпожо Тевяшова!

Ана-Мария Христова, 10б
Божидара Павлова, 10в

В броя гостуват

Мадлен Радуканова и мисията да даваш красив пример

Новата ѝ инициатива – „Година на благодарността“ я доведе неотдавна в нашето училище

Мадлен Радуканова е истински боец. Независима, силна и смела, тя не се бои от трудностите и е готова на всичко, за да постигне мечтите си. Бунтар по природа, както неведнъж треньорите я определят, и каквато тя самата признава, че е, Мадлен е незаменим елемент в Диамантения отбор на Българската художествена гимнастика. Отбор, който стъпи на Олимпийския връх. Съчетанията и представянето на отбора ни през годините бяха описвани като истинска революция, като нещо, което никой преди това не беше виждал. Истинска битка е историята и на тяхното последно съчетание, с което окончателно затвърдиха първата си позиция в Токио. Под звуците на музиката от балета „Спартак“ именно Мадлен води най-голямата битка – красивото българско момиче усеща невероятни болки в крака си още след първото съчетание. Трябва обаче да стисне зъби и да издържи, за да бъде въстанието успешно. Както по-късно всички разбрахме, Мадлен е играла за златото със стрес фрактура на стъпалото – пореден факт, свидетелстващ за неописуемата воля, която тя притежава. Но това е пътят на спортиста – „много дълъг, много труден и тежък“. Финалът обаче е красив. Запомнящ се и ярък. Мадлен и нейните съотборнички – Симона Дянкова, Лаура Траатс, Стефани Кирякова и Ерика Зафирова, както и техните треньори – Весела Димитрова и Михаела Маевска, написаха история, която дълго ще се помни. И въпреки всичко, Мадлен е решена да продължи да раздава положителни емоции и красив пример. Тъкмо новата ѝ инициатива – „Година на благодарността с Мадлен Радуканова“ я доведе при нас.

- Мадлен, опиши ни как се чувстваш сега, вече 6 месеца след спечелването на Олимпийската титла?

- Много се радвам. Това е моята детска, вече сбъдната мечта. С времето все повече осъзнавам, че е реалност. Много съм щастлива и благодарна, че моята спортна кариера завърши именно със златен олимпийски медал.

- Какво е усещането на Олимпийски игри? Тежка ли е отговорността, усещат ли се големите очаквания?

- Психологически е доста тежко, защото знаеш, че това е най-важното ти състезание в живота. Знаеш, че това нещо си го правил един милион пъти в залата, но абсолютно всичко може да се случи на състезанието, дори грешки. Просто седиш и всякакви мисли ти минават през главата – и позитивни, и негативни, „Ами сега ако не успея?“... Някак си обаче човек успява да се справи. Напрежението е наистина огромно, защото все пак носиш голяма отговорност – не само към себе си, но и към отбора, към цяла България. Чувството след това на стълбичката обаче определено е

много по-силно и всички трудности и тревоги преди това си заслужават! **- Този заветен връх на 08.08.2021 г. в Токио определено беше преломен и исторически момент както за вас, така и за целия спортен свят. Кой други моменти в своята кариера можеш да отличиш като значими?**

- Може би спечелването на световната титла в София през 2018-а на финалите с 5 обръча. Беше един доста изстрадан медал, бих казала. Колкото е приятно и зареждащо да играеш пред родна публика, толкова е и отговорно в същото време. Радвам се, че и там се справихме и стъпихме на най-високото стъпало именно в София въпреки всичко.

- Какъв беше твоят път, преди да стигнеш до националния отбор обаче? Интересно е как се съвместяват и училището, и тренировките на високо ниво в този период, който всички спортисти имат, преди да започнат сериозна подготовка.

- До един момент успяха да ги съчетавам и двете неща – и да ходя на училище, и в залата след това. Вече, когато влязох в националния отбор,

спортът започна да става мой приоритет и започнах да му обръщам повече внимание, да прекарвам по цял ден в залата. Училището в този момент остана на заден план, но винаги съм ходила и на изпити и съм завършвала успешно всички класове, както си е по реда. Включително и в университет вече съм 3-та година – в Националната спортна академия. Сега, когато вече съм по-свободна, ще обърна повече внимание на университета и на образованието си, за да завърша това, което съм започнала да уча.

- За какво мечтаеш сега една олимпийска шампионка, когато е постигнала голямата цел?

- Все още не съм си представила някаква огромна мечта и цел за бъдещето. Но в момента стартирам една инициатива, която се казва „Година на благодарността с Мадлен Радуканова“. С нея целя да благодаря на абсолютно всички хора, които са ни подкрепяли през годините, да се срещам с млади хора и деца, да мога да им помагам и да им давам кураж, менторство и подкрепа. В тези тежки времена, в които живеем, с всички тези забрани и ограничения, децата

започват все повече да стоят в социалните мрежи, да не спортуват, а спортът е много важен. Затова тази година ще обърна внимание на благодарността, на добротата към младите хора и децата.

- Сигурни сме, че това е един страхотен начин да кажеш „Благодаря“ на всички ваши почитатели. Но на кого би казала „Благодаря“ за вдъхновението? Кой са хората, които си имала за пример пред себе си?

- Това е много сложен въпрос... Пример може би са ми били всички спортисти, които са постигали своите успехи и мечти по един или друг начин. Защото пътят на един спортист е много дълъг, много труден, тежък и трябва да си абсолютно отдаден на това, което правиш. Смятам, че всеки един спортист, който е постигнал голям успех, е правил всички тези неща и те са моето вдъхновение. **- Треньорите те описват като буйния и непокорен елемент от вашия уникален отбор. Как смяташ – това плюс или минус е?**

- Ха-ха, и плюс, и минус е. Все пак съм отборен играч, така да се каже – последните 5 години от активната ми спортна кариера преминаха като част от ансамбъл, и тази моя черта на характера малко пречи на тренировъчния процес, тъй като всичко след това

се отразява не само на мен, а и на отбора. От друга страна, мисля, че в живота ми е много полезно да съм толкова борбена, упорита и наистина бунтар. Смятам, че това е едно много силно качество, което притежавам.

- Каква е Мадлен Радуканова извън залата? Кой са ценностите, които са важни за теб?

- Мадлен Радуканова извън тренировките май е малко по-спокойна, отколкото в залата. Иначе за мен е наистина важно да благодаря на абсолютно всички хора, да съм добра, възпитана, да съм усмихната... Да бъда просто един добър пример за децата и за младите хора.

- Какво е твоето послание към света и как го отправяш?

- Моето послание е да бъдем добри, да си помагаме в трудните времена, да сме до нашите близки и да не спираме да се подкрепяме. Бъдете истински в отношенията си с хората!

- Благодарим ти, Мадлен! Толкова е прекрасно, че можем да виждаме и да се вдъхновяваме от хора като теб! Не спирай да мечтаеш и да твориш красота! Успех в новите ти начинания!

- И аз благодаря от сърце! Благодаря за вниманието и за топлото посрещане! Беше ми много приятно!

Божидара Павлова, 10в

Детето се учи от родителя, родителят – от детето

Всички мечти се сбъдват, стига да си целеустремен и да преследваш това, което искаш да направиш

На 20 януари се срещнахме с **Милена Радуканова**. Повечето млади хора биха го разпознали като бащата на Мадлен Радуканова, за нашите бащи обаче той е българският Жозе Моуриньо – страхотен футболист, когото с удоволствие са следели как играе! Днес той е треньор. В разговора обсъдихме състоянието на българския футбол, важността на спорта и колко е дълъг пътят към успеха!

- Добре дошли в СУ „Иван Вазов“ и град Плевен – отново. Вие сте били част от ОФК „Спартак“ Плевен, макар и за кратко в своята кариера. Какви са спомените Ви за онова време, за отбора и за града?

- Имам страхотни спомени! Озовах се тук през далечната 1996 година. Бях поканен от легендата на местния футбол Пламен Гетов, който тогава беше президент и все още играеше. Много се радвам, че имах възможност да дойда да играя тук, задържах се цяла година, оставихме отбора в Първа лига, това ни беше целта, с което съм много горд, защото с повечето местни момчета направихме добър колектив и изиграхме много силна година! Оставих доста приятели тук, чувам се с много от тях, може би най-известният е Ивайло Петков, който току-що прождаше, а после се превърна в легенда.

- Вие сте били един от най-добрите футболисти за времето си, с които България се гордее и до днес, а сега сте техен треньор. Каква е

разликата между това да си на терена и това да си „зад кулисите“? Кое Ви харесва повече?

- Двете неща са доста различни, защото на терена имаш много по-малко отговорности, докато като старши треньор отговаряш за много повече хора. Отговаряш за целия отбор, за организацията. Но и двете неща имат своите предимства и недостатъци. Като футболист си много по-спокоен – идваш на тренировки, свършва тренировката, заминаваш си, докато като треньор трябва да следиш, да работиш с 25 човека, различни характери, изискват се много по-различни качества. И двете неща са страхотни, радвам се, че имах възможност да извървя този път и като футболист, и като треньор. Много съм горд и щастлив от това, което правя!

- Какво му липсва на българския футбол?

- Липсват му условия! Най-важното, от което трябва да се почне, са терените, условията, добре подготвените треньори, защото България има и

винаги е имала деца, които искат да тренират, искат да се развиват, но за съжаление не могат така, както заслужават!

- Какво дава спортът на младите? Защо е важно да го практикуваме?

- Много е важно всяко дете да спортува. Докато са все още малки, да пробват няколко спорта, за да намерят кой им харесва, не е задължително да отидат на един спорт и там да останат, може да не им харесва, но това не трябва да ги разочарова. Трябва да опитват, за мен е задължително да спортуват 2-3 пъти седмично! Това развива цялото тяло, умствените възможности, съвсем по-различен начин се чувства човек. Знаем, че в днешно време е много трудно с тези технологии, многото забавления, и много деца не намират време, воля и сили, но искрено ги призовавам да спортуват. Смятам, че това е едно добро решение за тях!

- Миналата година дъщеря Ви Мадлен направи нещо възхитително, с което сме сигурни, че се

гордеете много! Очаквахте ли толкова отличие? Кога видяхте шампиона в нея?

- Мадлен се занимава с това нещо от 5-годишна. Много дълъг период от време. Преживяхме и извървахме много. Тя има много силна воля и характер! Имало е много моменти, когато е била на ръба да се откаже и да прекрати, но продължаваше напред. И когато стигна до женския национален отбор и до ансамбъла, разбрах, че наистина се е отдала и може да постигне нещо голямо! Радвам се, че успя, радвам се за човека, който е, за това, че донесе толкова много радост на цяла България и даде пример на много деца! Даде им пример да се занимават със спорт, да следват мечтите си, защото не само в спорта трябва да ги следваш, а и в живота! Мадлен показа, че всички

мечти се сбъдват, стига да си целеустремен, да си целенасочен и да преследваш това, което искаш да направиш!

- Какво бихте пожелали на учениците на СУ „Иван Вазов“?

- Искам да им пожелая най-вече да са здрави, задължително да слушат учителите си какво им казват, какво им говорят. Убеден съм, че всички учители и техни ръководители, директорът на училището винаги им желаят най-доброто, съветват ги по начин, по който те могат да израстат като личности. Затова, както уважавайте родителите си, така уважавайте и учителите си! Доверете им се напълно, вярвайте им, че това, което ви казват, е правилно. Пожелавам ви много успехи!

Зина Махмудова, 12б

Спортните постижения на вазовци

Осмокласник трупна победи на ринга

Срещаме ви с успешен боксьор от нашето училище – Ерик Живков от 8д клас. Той ни разказа за себе си и за спортните си успехи до момента. Целеустремен е да достигне нови върхове, продължава да тренира и да не губи вяра в себе си.

- Кога започна да се занимаваш с бокс?

- Започнах да тренирам бокс през 2017 г.

- Как избра бокса сред толкова много спортове?

- Избрах този спорт, защото в семейството ми и двамата ми дядовци са се занимавали с тази дисциплина.

- А какви други спортове си практикувал?

- Преди да започна с бокса, бях акробат и футболист.

- В какви състезания си участвал?

- Досега съм взел участие в 4 състезания, като три от тях бяха турнири, а четвъртото – републиканско първенство за 13-14-годишни, на което станах 3-ти в България в категория до 63 кг.

- За какво мечтае един боксьор?

- Мечтая да се изправа на големия ринг и да играя срещу някой известен боксьор като Ангъни Джошуа.

- Кое е състезанието, за което се готвиш сега?

- Подготвям се за следващото ре-

публиканско първенство, но този път за юноши, което ще бъде през месец май.

- Колко медала имаш до момента?

- До момента имам четири медала. Три от тях са златни, другият е бронзов.

- Кой те подкрепя в това начинание?

- Подкрепя ме цялото ми семейство, но най-вече дядовците ми.

- На какво те е научил спортът?

- Спортът ме е научил на това да бъда много постоянен и дисциплиниран.

- Какви са целите ти за предстоящата година?

- Целта ми за предстоящата година е да се подготвя добре за републиканското първенство и да се класирам.

Ивелина Борисова, 76

Яна Янева, 76

Високи отличия за Петър и Станислав

Близнаците Петър и Станислав Станчеви от 8в клас доказаха своето спортно ниво по време на Световната купа по шотокан карате-до в Сърбия – както отборно, така и индивидуално.

Те завоюваха сребърни отличия. Станислав се класира в шотоканката, а Петър – в джу кумите при момчета 12-13 г. Станислав спечели бронзов медал и в дисциплината джу кумите в категорията на 12-13-годишните. Момчетата споделят, че подготовката е била изключително трудна. От почти девет години тренират карате, но голямата конкуренция и притесненията са били неочаквани. Точно заради това гордостта и удовлетворението след завоюва-

нето на медалите са големи. „Много се зарадвахме и когато съучениците и класната ни бяха горди с нашия успех и ни поздравяваха.

А победата отпразнувахме след това със семейството си.”, споделят момчетата.

Пожелаваме на Петър и Станис-

лав да са все така амбициозни, да преследват мечтите си и винаги да бъдат достойни българи!

Марина Костова, 8г

Симона със свои успехи в басейна

Две купи и шейсет медала

Симона Маринова от 6г клас достига до големи отличия в плуването. Успехите в спорта са в кръвта ѝ. За разлика от баща си – Цветомир Маринов, и леля си – Тереза Маринова, които са шампиони в областта на леката атлетика, постиженията на Симона са в плуването. Досега тя е спечелила две купи и шейсет медала.

- Кога и защо реши да започнеш да се занимаваш с плуване?

- Започнах плуване на 1 ноември 2016 г., защото ми хареса и исках да се науча да плувам.

- Как се почувства на първата си тренировка?

- Почувствах се добре, не се притеснявах, мисля, че се справих добре като за първа тренировка.

- Какво беше преживяването на първото ти състезание? На кое място завърши и беше ли довольна от себе си?

- За място не си спомням, бях от последните и малко се разочаровах, защото не спечелих. Никога не съм се притеснявала - скачам, пък каквото стане.

- Кой беше първият медал, който спечели, и как се по-

чувства?

- Първият ми медал беше златен и го спечелих на 25 м гръб. Почувствах се специална, защото това беше второто ми състезание.

- Кой е любимият ти стил?

- Бътерфлай.

- Колко време отделяш на плуването?

- Тренирам по един час и половина, шест дни в седмицата. Понякога правя и сухи тренировки във фитнеса.

- Занимаваш ли се с друг спорт или извънкласна дейност?

- Сега не, но

преди се занимавах с лека атлетика.

- Имаш ли отличия в леката атлетика?

- Да, имам две купи от щафети, два златни медала, един бронзов и един сребърен.

- Какво обичаш да правиш в свободното си време?

- Ами да спя или да ям.

- Мислиш ли да се занимаваш с плуване и в професионален план?

- Да.

- А как се виждаш след няколко години?

- Като шампион.

- Стремиш ли се към олимпийско отличие като леля си?

- Да, стрема се, само че в плуването.

Стефания Петрова, 7б

Идвай, пролет!

Олга Станева 8в

Десислава Горецова 7а

Ния Димитрова 7и

Гергана Бабаанина 7и

Бяло и червено

Традицията си е традиция, ама хлябът си е хляб!

Отбелязването на 1 март е останало още от прабългарите! Още в древността хората са се кичили с конци в бяло и червено, символи на чистотата, невинността, радостта и жизнелюбието. Цяло чудо е как векове наред тази традиция се е запазила и я спазваме и днес! Е, може би не точно по начина, по който предците ни... Съвременността лекичко измести този празник, направи го по-комерсиален, изгуби някъде поверията, превърна го в ежедневие.

Всякакви форми, братче! Като брошка на „Бен 10”, пръстенче или обеци с по едно червено мънисто, гривна с lika на Ботев или Левски... Мартеницата трябва да е усукан бял и червен конец. Толкова е просто. Не – фигурка на Спондзбоб с пискюли, вързани за крака му!... А Баба Марта ще иска да види младите да излязат навън да я посрещнат „да ги види и да се зарадва”. Е, ще иска, ама малко сложно. Младите стават късно, пък и са онлайн обучение, къде да

По традиция Баба Марта трябва да завари къщата перфектно чиста. Стопанката на къщата трябва да се е погрижила навсякъде да е подредено и да блести, да е подготвила за новото начало. Днес... чак пък да блести от чистота... Абе, важното е, че не е прекалено мръсно! Тя е равна на мъжа, ходи на работа, че и децата възпитава, готви, пере. Айде моля ви се, може и мъжът нещо да помогне! Оставете това, ами тя, Баба Марта не харесва много стари жени, нашата стопанка трябва да се крие. Ай сиктир! Малко беше с тоя локдаун да се крие от коронавируса, сега пък и от Баба Марта! Не! Тя трябва да излиза, най-малкото да ходи на работа, че сега, като поскъпна токът... Традицията си е традиция, ама хлябът си е хляб! Да не говорим колко пари са похарчили да купят мартеници... Те златни излязоха! Ама така е, като са китайски. Съсипаха я тая държава, ей! И мартениците ни са китайски! Пък те едни мартеници...

излизат сега? А в миналото в някои райони трябвало да стават рано, за да видят птица, трябвало и да се пазят да не видят котка, куче или човек. Представете ли си? Днес, ако видиш някой млад рано навън, значи се връща от дискотеката. Знаехте ли, че преди са си гадаели как ще им върви годината? Избирали са си предварително един ден от месеца и каквото е времето, такава ще е и годината за тях. Ама днеска това губи смисъла си. Днес гадаем по звездите, казват ти хороскопа още януари месец и си спокоен! Радвайте се, че Меркурий няма да е ретрограден март месец, че тая година цели 3 пъти!... И да не забравите да си свалите мартениците, като видите щъркел или цъфнало дръвче. Макар че то сега с това глобално затопляне... То трябва да се махат още февруари. Ей, ама тогава значи ще се наричат „февруартеници”... Абе, махнете ги края на март някъде!

Зина Махмудова 126

Една вечер с Виктория Бешлийска

На 1 февруари в читалище „Съгласие 1869” се проведе среща на живо с невероятната Виктория Бешлийска – авторката на „Глина”, на блога „По дирите на думите” и на „Словник”, с която ви запознахме в предишен брой. Нашият екип бе поканен и имаше огромната чест да присъства на това събитие, чийто дух ще ни държи дълго! В началото децата от балетната школа на читалище „Съгласие” изпълниха танц по музика на Теодосий Спасов. Трябва да признаем, че за миг ни отведоха някъде далеч. В едно малко село през 17 век, изпълнено с магия, самодиви и... глина! Водеща на срещата беше голямата плевенска актриса

Мариета Калъпова. Тя също допринесе за това наше пренасяне във времето с емоционален прочит на откъси от книгата. Вечерта протече като разговор. Зрителите имаха възможността да изразят впечатлението си от книгата, да задават въпроси, а тя с удоволствие отговаряше. Така заедно обсъдихме значението на културата във времена на пандемия, говорихме и за историята на написването на „Глина”, както и за силата, която думите притежават. Гостите имаха възможността да получат автограф от Виктория Бешлийска и да се снимат с нея, а тя ги изпрати с обещание да се срещнат отново!

Поглед към миналото

Първи март е български празник. Той се чества в България от векове и с него се отбелязва началото на новата стопанска година и на пролетта. С празника е свързан и образът на Баба Марта, а мартеничките са неговите ярки символи.

Според легендите първата мартеница е създадена от жената на хан Аспарух – Ахилора, когато той преминал река Дунав, стигнал до земите около Балкана и създад България през втората половина на VII век. Тя дълго чакала основателя на държавата и започнала да се притеснява, затова завързала крачето на лястовичка с бял конец и пуснала птичката да предаде посланието за здраве и късмет. Пътешествието на лястовичката било дълго и кончето наранило крака ѝ. Така белият цвят се обогатил с червено. Накрая птичката намерила хана и кацнала при него точно на първи март. Легендите за Баба Марта са много. Според най-известната от тях, тя е сестра на Малък и Голям Сечко и е много сърдита, защото двамата ѝ братя правят само пакости. Има още много и различни легенди, но едно нещо ги свързва – Баба Марта винаги е люта и студена.

В миналото хората вярвали, че Баба Марта не обичала възрастни жени и за да не я разгневят, излизали само младите момичета и децата. Те много уважавали празника и правели мартениците си сами. Усукували се бели и червени вълнени или памучни конци. Разбира се, всеки цвят има значение – бялото е символ на чистота и невинност, а червеното олицетворява живота и плодородието. В началото мартеници но-

сели само младите жени и децата, но в последствие всички започнали да си ги разменят. В миналото мартеници се слагали на всяка част от тялото и понякога това къде ще си я закачиш, зависело от социалното положение. Например младите неомъжени жени носели мартениците си отляво на дрехата, а младите ергени – на кутрето на лявата ръка. Женените мъже слагали мартеницата в десния чорап. В днешно време повечето от старите обичаи не се спазват – възрастните жени излизат навън, хората си купуват мартениците готови, като те невинаги са направени от вълнен или памучен конец и най-често се слагат на ръцете и много рядко са закачени на някоя дреха, независимо от социалното положение на човека. Все така обаче хората си ги разменят и се надяват през годината да са здрави.

Десислава Горецова, 7а

Баба Марта е мой много любим празник, който свързвам с моето име Мартин и с десетки хубави истории, за една от които ще ви разкажа сега. Мартеницата, известна също като мартинка, март, гадалушка и други, е обредна украса от усукани конци, които се слагат на 1 март за здраве и късмет. Има и мартеници с формата на малки човечета. Червеният образ открай време се нарича Пижо – работлив хубавец с вечно червени бузи, а белият е на Пенда – скромна и искрена девойка с бяла като сняг кожа. Според легендата двамата млади живели отдавна по нашите земи. Те взаимно се харесвали и затова решили да направят сватба, като показали много хора, а те, възхитени от прекрасната двойка, решили да им направят две фигурки – на червен момък и бяла невеста. Така и до днес Пижо и Пенда ни наблюдават всяка година от мартеничките и ни напомнят, че силата на любовта облагородява човек и го прави безсмъртен.

Мартин Иванов, 7б

Ние също имаме възможността да говорим с нея! Представихме ѝ се, а тя много ни се зарадва! Изрази възхищението си от „В@з Буки Веди” и ни пожела успехи занапред! Говорихме за срещата и тя сподели, че е минала превъзходно. Не била очаквала да дойдат толкова много хора, а се оказало, че имало още толкова, които искали да присъстват, но нямало места. Затова обеща да дойде отново и да види всекиго! А на нас сподели, че в момента работи по следващата си книга! Ние нямаме търпение да я прочетем и ѝ пожелаваме тя да е също така успешна! Благодарим, че се докоснахме по-близо до света на „Глина” – свят на традиция, фолклор и думи, красиви останели български думи!

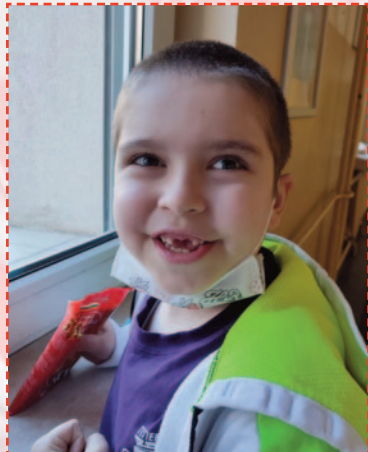
Зина Махмудова, 126
Ана-Мария Христова, 10б

Очи в очи

Баба Марта бързала, мартенички вързала...

На Първи март се вълнуваме и се кичим с мартеници за здраве. Празника свързваме с фолклорния образ на Баба Марта. Според поверията тя е по-малката сестра на Голям и Малък Сечко и освен мила и засмяна, може и да се разгневява. Около нейния персонаж са организирани много от обичаите. Затова ни беше интересно да узнаем как виждат Баба Марта детските очи.

Попитахме Алексей:

- Как изглежда Баба Марта?
- С мартени дрехи.

Виктория отговаря:

- Какви са Пижо и Пенда помежду си?
- Брат и сестра.

Максим ни обясни:

- Каква е Баба Марта на Пижо и Пенда?
- Баба им е.

С Милица побъбрихме повече:

- Баба Марта има ли братя или сестри?

- Според мен Баба Марта няма братя или сестри, а просто дружи с кокичето.
- А на колко години смяташ, че е Баба Марта?
- На около 100.
- А косата на Баба Марта бяла и червена ли е?
- Не, само бяла.

Ето какво ни сподели Калина:

- Къде живее Баба Марта?
- Според мен Баба Марта живее в Америка.
- А какво прави Баба Марта през останалото време от годината?
- Изработва мартеници за децата.
- А някой помага ли ѝ?
- Според мен никой не ѝ помага.

Марая:

- Какви са Пижо и Пенда помежду си?
- Приятели.
- А Баба Марта има ли братя или сестри?
- Да, според мен има.

Включи се и Георги:

- На колко години е Баба Марта?

- На 58.
- А къде живее тя?
- В чужбина.

Крис ни каза:

- Баба Марта ли плете мартениците?
- Да.
- А кой ѝ помага?
- Щъркелите.
- Какво прави Баба Марта през останалото време от годината?
- Помага на хората.

Попитахме и Божидар:

- Какви мартеници носи баба Марта?
- Ами бели и червени.
- А как изглежда тя?
- Облечена е с народна носия.

Никол Атанасова с усмивка ни каза:

- Къде живее Баба Марта?
- В София, България.
- Някой помага ли ѝ в изработването на мартениците?
- Нее, самичка ги прави!

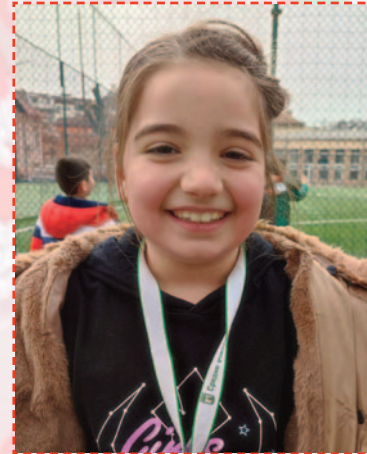

Мартин отговори:

- Каква е Баба Марта на Пижо и Пенда?
- Червена.
- А Баба Марта ли раздава мартениците?
- Да, раздава ги по домовете.

Адриана:

- Косата на Баба Марта бяла и червена ли е?
- Не, сива е.
- А Баба Марта какви мартеници носи?
- Красиви.
- На колко години е баба Марта?
- На 20.

Дея сподели:

- Какви са Пижо и Пенда помежду си?
- Приятели.
- Баба Марта има ли братя и сестри?
- Да, и аз имам брат.

Никол Пачовска е наред:

- На колко години е Баба Марта?
- На 3.
- Какви са Пижо и Пенда помежду си?
- Братовчеди.

Ния добави:

- Къде живее Баба Марта?
- В България.
- В кой град?
- Тя живее навсякъде.
- А Баба Марта има ли братя и сестри?
- Да, има 3 сестри и 2 братя.

Илесия:

- На колко години е баба Марта?
- На 40.
- Кой помага на баба Марта за изработката на мартениците?
- Пижо и Пенда.

Последно попитахме Марио:

- Какви мартеници носи Баба Марта?
- Пижо и Пенда.
- Как изглежда баба Марта?
- Баба с облекло.

Александра Лакова, 7а
Цветина Данчева, 7а

Когато се сетя за мама

На 8 март отбелязваме Деня на жената. Този празник води началото си от политическите протести, вследствие на лошите условия на работа при жените. В настоящето е красив начин за изразяване на жестове на благодарност към нежния пол. В България се празнува и като Ден на майката.

Ивелина Борисова 7б

Всичко

Имаш младост и хубост.
Цялата си една усмивка.
Даже дърветата те харесват
и те прегръщат със сенките си.
Рамото ти изгрива
като новолуние.
После – като пълнолуние.
И догде се озърнеш –
нямаш младост и хубост.
Какво ти остава?

Имаш любим и нежност.
Цялата си една тръпка.
Стъпваш по звездният свод
с тънки, звънливи токчета.
И под стъпките ти угасват
една по една звездите
като сгазени фасове.
Докато тупнеш на земята.
Нямаш любим и нежност.
Какво ти остава?

Имаш талант и воля.
Цялата си една факла.
Нощем безсънно светиш,
търсиш в тъмната пустош
нещо такова, което
никога, никъде, никой...
Тъкмо да го откриеш,
факлата гасне и пуши
и се превръща в главня.
Нямаш талант и воля.
Какво ти остава?

Имаш дете и радост.
цялата си една грижа.
Водиш бъдещето за ръчица,
учиш го да бъде послушно
и да не тича много напред,
за да бъде по-дълго твое.
Докато ти го грабне от ръката
болест, война или любов,
или безкрайният път...
Нямаш дете и радост.
Какво ти остава?

Всичко да имаш, нищо да нямаш.
Цялата да си една шепа.
Всичко да даваш, нищо да вземаш.
Да се загърнеш зиморничаво
в самота като в излинял шал,
майка си да повториш на прага,
всичко да спомняш,
всичко да посрещнеш,
всичко да изпратиш.

Всичко.
Това ти остава.

Блага Димитрова

Майката за децата е като героиня, за тийнейджърите е по-скоро драгнител, който им казва да си оправят стаята за пореден път, а за възрастните майката е всичко. Връзката с майката и любовта към нея са неописуеми и нужни за всекиго – лош или добър, беден или богат, стар или млад.

Ира Карабиберова, 7в

Мама е топлият ден по средата на зимата. Мама е крилото, под което се скривам, щом ме е страх. Тя ме брани и най-добре ме разбира, плаче и се смее с мен. Мама е равно на дом, мама е моя вселена, мама е любовта в най-чистия вид!

Вяра Димитрова, 10б

Ивелина Борисова 7б

Българското кино през 2022 година

Представяме ви 5 български филма, които са излезли през 2022 година или предстои да излязат на голям екран и може да гледате.

„Ботев“

Премиерата на филма ще е на 3 март. В него ще видим факти, които са неизвестни от биографията на поета революционер Христо Ботев. Филмът си поставя за цел да напомни на хората за величието на неговите подвизи.

„Завръщане“ 2 част

Филмът ще излезе на 14 февруари. Във втора част героите се събират, този път на морето, за да помогнат на Бранимир да запази незастроения плаж, който притежава. За да постигнат целта си, трябва да участват в завършването на първия пълнометражен филм на Ачо. Филмът е спрял снимки, поради липсата на бюджет и за да бъде реализиран, приятелите му трябва да помогнат с каквото могат. А ко всичко мине успешно, те ще могат да откупят плажа.

„Петя на моята Петя“

Филмът излезе на 21 януари. Разказва за 2 момичета, които се казват Петя. Едната е дръзка и съвременна, а другата е мъдра и старомодна. Обединява ги желанието им да живеят по собствените си правила и да бъдат такива, каквито искат.

„Държавни тайни“

Филмът е документален и ще излезе през първите месеци на годината. Проследява историята на българските турци през 70-те и 80-те години. Тогава се борят срещу режима на Тодор Живков, наричан още възродителен процес. Турците от България били принудени да напуснат страната, защото не искали да си сменят

Празничната заря – ябълката на раздора

Обичаме да е шумно и бляскаво! Всички свързваме празниците, най-вече Нова година, с фойерверки и шумна и пищна заря. Зачестяват случаите и на малки семейни празници, които са осветени и озвучени от гърмежи и светлинни ефекти. Никога обаче не сме се питали: нужна ли ни е тя, или можем и без нея?! В навечерието на Националния ни празник въпросът отново е актуален. С фойерверки ли отдаваме почит пред делото на националните ни герои?

Да, зарята е красива, създава празнично настроение, но дотук се изчерпват плюсовете. Минусите според мен са доста – харчат се много излишни пари, които биха могли да се вложат в нещо по-смислено, например да се дарят за деца, които имат нужда от тях, или за животните, или дори да ги спестим – така помагаме на себе си. Друг минус е, че бездомните животни, а и не само те, всички животни много се плашат. Те се разбягват и изпокриват. Стопаните им ги търсят с часове, а ако ги намерят, в очите им съзират уплаха, безпомощност. Зарята подлага на стрес и бебетата, и малките деца. Често, след като са чули от домовете си гърмежите, децата плачат неустовно и изпитват панически страх. Майчината прегръдка трудно успокоява тупкащото сърчице.

На следващия ден след техническото празненство навсякъде по земята е много мръсно. Все още на някои места по улиците има гръмнали пиратки, които си стоят там и не се почистват изобщо, по този начин вредим на природата. А новините на следващия ден започват с десетки пострадали от пиротехника, посетили „Пирогов“. А колко десетки ранени има в провинцията, даже и не знаем. На прага на новата 2022-а година няколко общини дадоха своя пример и се отказаха от празничните фойерверки, но каква полза – всеки, който поиска, може да си закупи пиратки, пиробатерии и

т.н. Това превръща зарята в масова и всъщност точно това се оказва заплаха. Българинът ще се оплаче от ниската си заплата, но ще осигури „достойно“ отбелязване на празника. И ще мрънка, че някой се опитва да му отнеме и това „удоволствие“. Зарята не е обществен враг номер едно, но масовият ѝ характер поражда куп въпроси и отключва много последици. Обществото ни обаче не е дорасло да се замисли каква цена плащат околните за този двуминутиен кеф и да се откаже от него в името на друга кауза, в името на нечие спокойствие.

Общината трябва да даде пример и тя първа да не инвестира дадени суми в подобен вид техника и да дари спестените пари за някаква добра и смислена кауза. Надявам се, че примерът им ще бъде последван и от други граждани и се възхищавам на тези общини, които го направиха на тази Нова година.

Относно това дали можем да празнуваме без заря, аз, за себе си мога да кажа, че мога, защото не намирам зарята за необходимост и не смятам, че тя е причината да ми е весело по празниците. В крайна сметка това е личен избор. Трябва обаче всеки за себе си да претегли добрите и лошите страни. Да се замисли за същността на празника, а не за ефектите! Да помисли и за другите, а не само за себе си!

Ана-Мария Христова, 10б

Цветелина Христова 8в

„Спекуланти“

Филмът ще излезе на 25 март. Това е първият финансов филм сред българските продукции. Виктор (Александър Алексиев) работи като професор по финанси. След като приятелката му го напуска, заради по-богат мъж, той влиза в капиталовите пазари. Така ще отмъсти на човека, който е отговорен за смъртта на баща му.

Пожелаваме ви приятно гледане на новите български филми!

Цветозаря Симеонова, 7а

Хороскоп

Месец април

Овен – През този период ще сте по-податливи на здравословни проблеми, така че не бива да прекалявате с ентузиазма за нови неща. Намалете темпото, поне ще имате време да помислите за всичко и няма да действате импулсивно.

Телец – Ще бъдете неспокойни. Марс ще има много положителен ефект върху работата ви. Непрекъснато ще измисляте нови идеи, ще ви харесва да ходите на училище и няма да можете да спрете да мислите за работа дори у дома. Тази инициативност може да подобри отношенията ви с ръководството.

Близнаци – Ще работите усилено и тогава няма да имате време за вашите хобита и приятели. Това може да повлияе на психичното ви здраве и ще искате да се дистанцирате от хората. Това не означава непременно нещо лошо, моментите, прекарани сами, ще ви дадат възможност да изясните чувствата си, но не позволявайте на негативното отношение към живота да ви погълне; може да пропуснете нещо важно.

Рак – През този период ще се изненадате от своята креативност и свежи идеи в работата и в личния си живот. Затова се възползвайте от това и не се страхувайте да експериментирате с обзавеждането или дори с вашия стил на обличане или прическа.

Лъв – Ако последният месец не е протекъл според очакванията ви, бихте били склонни да рискувате. Досега рискът често се изплащаше, но не забравяйте, че може да има катастрофални последици за вас, така че трябва да помислите дали си струва да го поемете.

Дева – Ще се разбирате чудесно с приятелите си, но този месец ще ви задържи малко назад в този смисъл. Нуждата ви да се чувствате свободни ще бъде по-силна, така че дайте си място и го използвайте за самообучение и релакс.

Везни – През този период ще демонстрирате липса на съчувствие и сарказъм. Но ще е по-добре да избягвате да се присмивате на някого, защото това може да ви се върне в работата или във връзката ви.

Скорпион – Ще бъдете много успешни по отношение на кариерата си. Работата ви ще бъде оценена. Несъмнено трябва да се опитате да се възползвате максимално от това взаимно разбирателство. Сатурн ще ви защити.

Стрелец – Трябва да се пазите от завист. Колеги или съседни ще обръщат голямо внимание на всичко, което купувате или получавате. Това дори може да доведе до влошаване на репутацията ви, без изобщо да сте замесени. Независимо от това, благодарение на тази ситуация, вие ще разберете

кой е истински приятел и кой е приятел с вас заради себе си.

Козирог – Със сигурност помагате на приятелите и близките си, но мислете и за себе си и давайте почивка както на тялото, така и на ума си. Най-добрият начин да си отпочинете е да четете книги и да отидете на сауна.

Водолей – Чувствата ви ще са по-силни, поради което ще изживеете всеки момент от живота си по-интензивно. Ще бъдете грижовни и привързани благодарение на влиянието на Венера. В някои ситуации обаче това може да е проблем. През този месец няма да бъдете много пестеливи и ще се погледите с купуването на нови неща.

Риби – Ще бъдете доста напрегнати и често може да сте холерични с другите. Следователно е възможно тези, които познавате, да ви избягват. За да предотвратите конфликти, трябва да направите същото, ако сте разстроени.

Людмила Венциславова 11а

- Е, нали преди малко казахме, че няма гравитация! Пак говорите глупости!

- Е, де да знам! Така съм ги виждала. Че стъпват едно тежко-тежко.

- Каква е разликата между космонавт и астронавт?

- Астронавтите изследват, пък космонавтите са в Космоса.

Гледат снимка на българския космонавт Георги Иванов и на светския Николай Рукавишников. Учителят е задал задачата да познаят кой кой е:

- Да не е тоя с мустака като на Милко Калайджиев. Той да е българинът. Само българин може да има такъв мустак!

- Не знам...

- Абе, той е! Нали, господине?

- Много ясно, че е той! Можехте и да се ориентирате от знамената зад тях. Ама кой да се сети?! Кое е това отляво?

- На Турция...

- Каква Турция ви гони, бе! Ей, ще ви изгоня от часа! Какви глупости приказвате! Светският съюз!... Да не каже някой после, че това другото е на Италия...

Гледат снимка на първия човек, стъпил на Луната.

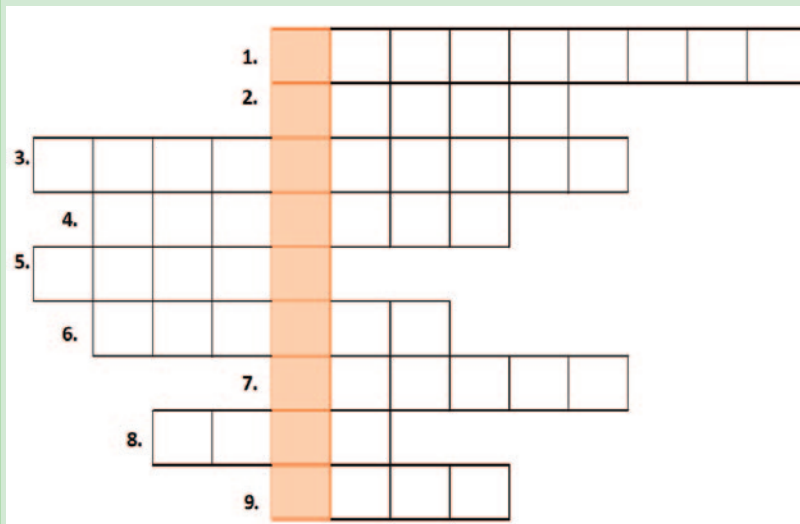
- Кой е този?

- Е, той като е със скафандъра ние как да го познаем?!

Зина Махмудова 12б

Кръстословица

Ако попълниш правилно, ще получиш името на първия княз след Освобождението.

- Български революционер, предвождач Хвърковатата чета.
- Месецът, през който избухва въстанието от 1876 г.
- Градът, в който е подписан мирният договор в края на Руско-турската освободителна война.
- Голяма и могъща държава, управлявана от император.
- Един от цветовете на българското знаме.
- Държава, с която граничи България.
- Континентът, на който се намира нашата страна.
- Месецът, в който празнуваме Националния празник.
- Един от националните символи.

1. Български революционер, предвождач Хвърковатата чета.
2. Месецът, през който избухва въстанието от 1876 г.
3. Градът, в който е подписан мирният договор в края на Руско-турската освободителна война.
4. Голяма и могъща държава, управлявана от император.
5. Един от цветовете на българското знаме.
6. Държава, с която граничи България.
7. Континентът, на който се намира нашата страна.
8. Месецът, в който празнуваме Националния празник.
9. Един от националните символи.

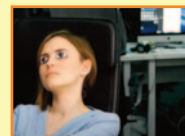
Албена Методиева, 10в

Абсурдни лайфхакове

Какво означава думата **лайфхак**? Лайфхак в буквален превод е трик за живота; нещо, което би направило ежедневието ви по-лесно или поне така се очаква... Представяме ви някои абсурдни лайфхакове, които би трябвало да ви помогнат в училище.

Спането в час - възможно

Ако много ви се доспи в час, имаме идеалната идея за вас. Пригответе си хартиени очи и ги сложете на очите си, така учителите няма да ви заловят, че спите в час.

Бързо писане

Имате да пишете много думи по английски език, но не ви се занимава? Вземете няколко химикалки и ги залепете една до друга с помощта на тиксо. Така спестявате времето и труда си (и знанията си).

Пръстен-острилка

Често губите острилката си, но в същото време искате да сте модерни? Купете си една и я залепете за халка от пръстен, вече тя ще е постоянно с вас.

Гумичка на помощ

Не сте научили формулите по математика, но ви предстои тест? Вземете гумичка, срежете я с макетно ножче, след това напишете каквото ви е необходимо и го залепете.

Ивелина Борисова, 7б
Катерина Тодорова, 7б

Смях в класната стая

Учителят вдига да изпитва ученичка, а на нея ѝ е зле. Той я съветва да отиде при сестрата или да си ходи, но тя упорито отказва. След малко пак я вдига, тя - ядосана:

- Вие не разбирате ли, че ми е зле!
- Като ти е зле, ти казах какво да правиш! Има си начини!
Някой се обажда отзад:
- Въжето...

- Господине, как можахте да сложите класното на Йордановден?!
- Защо, какъв е проблемът?
- Срещу Църквата е!

- Защо има „Млада гвардия“?

- Ами явно има и стара...

- Как се нарича обединението на Австрия и Германия?

- Австро-Унгария! - отговаря сигурен някой.

Бие звънецът, не са успели да прочетат някои документи и да ги коментират. Учителят:

- Ей, свърши часът! Четете като в първи клас, а коментирате като в детската градина!

- И мислим като в яслата...

- Какво знаете за цар Самуил?

Ученик:

- Еми, прави чаша от черепа си, ослепява си войниците...

- Кое число следва след трилион?
- Четирилион сигурно.

Учат история на България. Стигат хан Крум, някой обяснява:

- Крум е трети син на Кубрат...

Господинът:

- Ей, писна ми от вас!

- Чие име носи Димитровград?

- Еми...на Димитър!

- На кой Димитър?

Мълчание.

- В Димитровград има една много известна музикална компания...- почва да се шегува учителят.

- На Митко Пайнера? Е... чак пък да кръстят град на него! - почват да се замислят. Ама дали е възможно?

Ученичка се обръща към учителя:

- Аз Ви писах преди малко по Школо, ако може да ми проверите писменото след 19-и.

- Добре, само не разбрах защо...

- Ами тогава има пълнолуние и се очаква да има голяма трансформация за зодия скорпион, а аз го имам в наталната карта...

- Ей, аз пък съм зодия скорпион, ако може и на мен да го проверите тогава! - обажда се ученик.

Двама съученици, момче и момиче, започват да се карат отново. Някой се обажда:

- Има ли 18 часа, че пак почнаха „Семейни войни“?

- Как се движат космонавтите в Космоса?

- Имат по-тежки обувки.

Средно училище “ИВАН ВАЗОВ”

ИНОВАТИВНО УЧИЛИЩЕ

УЧЕБНА 2022/2023 ГОДИНА ПРИЕМ В ОСМИ КЛАС

По Наредба №10 на МОН от 01.09.2016 г. за организация на дейностите в училищното образование (обн., ДВ, бр.73 от 16.09.2016 г., изм. и доп., бр.12 от 03.02.2017 г., изм. и доп. бр.46 от 09.06.2017 г., изм. и доп., бр.77 от 26.09.2017 г., изм. и доп., бр.48 от 08.06.2018 г., изм. и доп., бр.82 от 05.10.2018 г., изм. и доп., бр.32 от 16.04.2019 г., изм. и доп., бр.72 от 13.09.2019 г., изм. и доп., бр.43 от 13.05.2020 г., изм. и доп., бр.78 от 04.09.2020 г., изм. и доп., бр.85 от 02.10.2020 г., изм. и доп., бр.75 от 10.09.2021 г.)

1. Прием в пет паралелки с интензивно изучаване на английски език:

1.1. Една паралелка с профил „Хуманитарни науки“:

1.1.1. Брой ученици – 26;

1.1.2. Профилиращи предмети – български език и литература, история и цивилизации, английски език, информационни технологии;

1.1.3. Форма на обучение – дневна;

1.1.4. Срок на обучение – 5 / пет / години;

1.1.5. Приемане чрез конкурс с полагане на приемни изпити по български език и литература и математика;

1.1.6. Балообразуване – три пъти оценката от изпита по български език и литература + оценката от изпита по математика + оценките по български език и литература и история и цивилизации от свидетелството за основно образование – максимален бал 500 точки.

1.2. Една паралелка с профил „Обществени науки“:

1.2.1. Брой ученици – 26;

1.2.2. Профилиращи предмети – география и икономика, история и цивилизации, английски език, информационни технологии;

1.2.3. Форма на обучение – дневна;

1.2.4. Срок на обучение – 5 / пет / години;

1.2.5. Приемане чрез конкурс с полагане на приемни изпити по български език и литература и математика;

1.2.6. Балообразуване – три пъти оценката от изпита по български език и литература + оценката от изпита по математика + оценките по география и икономика и история и цивилизации от свидетелството за основно образование – максимален бал 500 точки.

1.3. Една паралелка с профил „Природни науки“:

1.3.1. Брой ученици – 26;

1.3.2. Профилиращи предмети – биология и здравно образование, химия и опазване на околната среда, английски език, информационни технологии;

1.3.3. Форма на обучение – дневна;

1.3.4. Срок на обучение – 5 / пет / години;

1.3.5. Приемане чрез конкурс с полагане на приемни изпити по български език и литература и математика;

1.3.6. Балообразуване – оценката от изпита по български език и литература + три пъти оценката от изпита по математика + оценките по биология и здравно образование и химия и опазване на околната среда от свидетелството за основно образование – максимален бал 500 точки.

1.4. Една паралелка с профил „Софтуерни и хардуерни науки“:

1.4.1. Брой ученици – 26;

1.4.2. Профилиращи предмети – информатика, информационни технологии, английски език, математика;

1.4.3. Форма на обучение – дневна;

1.4.4. Срок на обучение – 5 / пет / години;

1.4.5. Приемане чрез конкурс с полагане на приемни изпити по български език и литература и математика;

1.4.6. Балообразуване – оценката от изпита по български език и литература + три пъти оценката от изпита по математика + оценките по български език и литература и математика от свидетелството за основно образование – максимален бал 500 точки.

1.5. Една паралелка с профил „Икономическо развитие“:

1.5.1. Брой ученици – 26;

1.5.2. Профилиращи предмети – математика, география и икономика, информационни технологии, английски език;

1.5.3. Форма на обучение – дневна;

1.5.4. Срок на обучение – 5 / пет / години;

1.5.5. Приемане чрез конкурс с полагане на приемни изпити по български език и литература и математика;

1.5.6. Балообразуване – оценката от изпита по български език и литература + три пъти оценката от изпита по математика

+ оценките по математика и география и икономика от свидетелството за основно образование – максимален бал 500 точки.

2. График за организиране приемането на учениците:

2.1. Провеждане на тестове по:

2.1.1. Български език и литература – 14 юни /вторник/;

2.1.2. Математика – 16 юни /четвъртък/;

2.2. Обявяване на оценките от приемните изпити – до 27 юни /понеделник/;

2.3. Подаване на документи за участие в първи етап на класиране – от 5 юли /вторник/ до 7 юли /четвъртък/;

2.4. Обявяване на списъците с приетите ученици на първи етап на класиране – до 12 юли /вторник/;

2.5. Записване на приетите ученици на първи етап на класиране или подаване на заявление за участие във втори етап на класиране –

от 13 юли /сряда/ до 15 юли /петък/,

от 8:00 до 16:00 часа,

стая №314-кабинет на директора;

2.6. Обявяване на списъците с приетите ученици на втори етап на класиране – до 20 юли /сряда/;

2.7. Записване на приетите ученици на втори етап на класиране – от 21 юли /четвъртък/ до 22 юли /петък/,

от 8:00 до 16:00 часа,

стая №314-кабинет на директора;

2.8. Обявяване на записалите се ученици и броя на незаетите места след втори етап на класиране – на 25 юли /понеделник/;

2.9. Подаване на документи за участие в трети етап на класиране – от 26 юли /вторник/ до 27 юли /сряда/;

2.10. Обявяване на списъците с приетите ученици на трети етап на класиране – до 29 юли /петък/;

2.11. Записване на приетите ученици на трети етап на класиране – от 1 август /понеделник/ до 2 август /вторник/,

от 8.00 до 16.00 часа,

стая №314-кабинет на директора;

2.12. Обявяване на записалите се ученици и броя на незаетите места след трети етап на класиране – до 3 август /сряда/;

2.13. Попълване на незаетите места след трети етап на класиране и записване – до 9 септември /петък/.

3. Необходими документи за участие в класиране:

3.1. Заявление по образец;

3.2. Копие от свидетелството за завършено основно образование.

При подаване на документите за участие в класиране учениците представят оригинала на свидетелството за завършено основно образование.

4. Необходими документи за записване:

4.1. Заявление по образец;

4.2. Оригинал на свидетелството за завършено основно образование

Покана

Училищното ръководство на СУ „Иван Вазов“ очаква на среща-разговор родители на:

- бъдещите първокласници – 16 май
- завършващите четвърти клас – 10 и 11 май
- завършващите седми клас – 26 май

Срещите са от 18 часа в зала за хранене

За подробности – suivanvazov.com